

Oh Margaret!!

Dies enrera, la «premier» britànica, Margaret Thatcher, ens va sorprendre en fer les següents manifestacions: «Gran Bretanya ha de vendre més pistoles, tancs, avions i altre material militar, perquè hi hagi nous llocs de treball a la indústria de l'armament. Hauria de fabricar armes menys sofisticades, perquè es vendrien amb més facilitat als països menys desenvolupats».

Això és el que correntment se'n diu «no tenir pèls a la llengua». És d'agrair la descarada franquesa de les paraules de la Sra. Thatcher (naturalment, hauria estat millor que no s'hagués donat l'oportunitat de poder-les-hi agrair).

No sé si aquesta mostra de pragmatisme anglès té res a veure amb l'inefable civisme dels anglesos, el que sí sembla és que al costat de vertaderes filigranes de convivència (així ens ho sembla als mediterranis) de què fa ús la gent d'Anglaterra, com és ara un respecte quasi religiós en respectar l'ordre en les cues de l'autobús, o pagar escrupolosament l'import d'una revista encara que al quiosc no hi hagi l'encarregat, o la tolerància mútua sumament respectuosa, etc... etc... etc..., la Sra. Thatcher no està per romanços i expressa sense el més mínim pudor la seva convicció: per a mantenir aquests costums tan civilitzats, cal matar!

I per si algú veïés en aquesta deducció una exageració que no té res a veure amb les paraules de la Sra. Thatcher, se m'acut d'intentar un joc deductiu envers el significat de les paraules de la «premier» britànica.

Vegem!: segons diuen els entesos en aquestes qüestions, un país que vulgui gaudir d'un nivell «acceptable» de desenvolupament, cal que es recolzi en una ben afermada estructura indus-

trial. També diuen que un país ben industrialitzat ha de comptar amb les indústries bèl·liques com a component, quasibé insubstituïble, de llur industrialització (crec que tothom ja ho sap, però per a que no sigui dit, ho recordarem: les indústries bèl·liques són les que fabriquen maquinària i tota mena de material de guerra; vull dir que són les indústries dedicades a fabricar instruments destinats a que els homes es puguin matar descansadament els uns als altres, sense necessitat de fer-ho a cops de punys; possibiliten el que una activitat humana, com és la guerra, passi d'ésser una activitat manual a una activitat mecanitzada. Ja és un gran què!, no?), afavoreix també la possibilitat de mantenir i crear llocs de treball (oh, impugnable argumentació!), per tant també la possibilitat d'incrementar el consum de productes d'altres sectors de la producció nacional i internacional, etc...; en definitiva, la indústria bèl·lica, és un component més per a mantenir l'economia d'un país. I si l'economia d'un país va bé, també van bé altres coses: cultura, oci, llibertats, etc... (o haurien d'anar-hi).

En resum, que s'ha de ballar al so que toquen, i una nació ha de progressar sigui al preu que sigui —o dit d'una altra forma: un govern s'ha d'aguantar sigui al preu que sigui—. Ja ho deia Maquiavel: la fi justifica els medis.

Bé, continuem amb el joc de deducció que havíem començat: diuen també —els que hi entenen— que l'home ha de treballar per a viure; malgrat algun cas de neurosi irreversible, que acabi pensant què hom ha de viure per a treballar.

Si en lloc de «viure», en la frase «hom ha de treballar per a viure», hi posem

«matar», la frase queda així: «hom ha de treballar per a matar», i la seva contrapartida neuròtica (per a fer-ho com abans) fóra «hom ha de matar per a treballar».

Bé, doncs resulta que els anglesos, per a no anomenar altres nacions «civilitzades» i «desenvolupades», han canviat el «viure» pel «matar», i resulta que perquè el seu país tiri endavant és necessari que altres pobles es matin; és a dir per ells poder progressar, s'ha de facilitar els medis (material bèl·lic) per a que d'altres es matin.

I tot és una cadena: cal que hi hagi guerres (sobretot a països «menys desenvolupats»), perquè així hom utilitza les armes i hom es veu en la necessitat d'abastir periòdicament el seu stock de material bèl·lic; per allò de que si hi ha consum, hi ha major demanda, major producció, etc... etc..., així l'economia del país productor funciona a tot drap. No importa plantejar-se el sentit, ni el què, ni el com..., etc..., del progrés; hom ha de progressar, progressar, progressar...

Qui més qui menys que ja sàpiga que les coses van així, no li ve res de nou amb tot això. Només és que el que ens ha fet una morbosa gràcia, és que la Sra. Margaret hagi parlat tan clar i català (vull dir clar i anglès, és clar) respecte d'un tema, del que altres prefeixen evitar-lo sigui com sigui.

Oh Margaret!, Margaret!, tu, que amb aquesta maquiavèlica actuació, ens has recordat que encara n'hi ha per temps que els fins justifiquin els medis, i també ens has recordat que el progrés cultural, econòmic, etc..., d'uns pocs, va a càrrec de la misèria cultural, econòmica, etc..., de molts. No saps que la història de l'home, és la història del gos que es mossega la cua?; tampoc te'n recordes d'allò que cantaven uns compatriotes teus, els Beatles: «I am he, as you are me, as we are all together...» (que vol dir: jo sóc ell, com tu ets jo, com tots junts som?); com tampoc te'n deus recordar d'allò altre que també cantaven aquells quatre «ximplers»: «and in the end, the love you take, is equal to the love you made» (és a dir: «a la fi, l'amor que trobaràs, és l'amor que hauràs donat»).

Oh yeah! Margaret, Margaret!, però la gent que deia coses d'aquestes ja sabem qui era: quatre desgraciats (i uns quatre milions de desgraciats més), que en el cap no hi tenien altra cosa que els cabells llargs i encara potser bruts, gent poc seriosa, gent amb poc seny i el cervell buit, que no va enlloc.

I, on anirem a petar, oh Margaret!, amb la gent seriosa, que té el cervell ple d'idees «serioses» (com aquesta que ens has manifestat), sobre el «progrés» i el «desenvolupament»?

XAICA